

Kurs: **Examensarbete, kandidat, jazz BG1016 15 hp**

2015

Konstnärlig kandidatexamen i musik 180 hp

Institutionen för jazz

Handledare: Sven Berggren

August Jakobsson

Fermat

En intervju-podcast om svensk jazz

Skriftlig reflektion inom självständigt, konstnärligt arbete

Det självständiga, konstnärliga arbetet finns
dokumenterat på inspelning: <https://fermatpodcast.wordpress.com>

Innehållsförteckning

Del 1: Musikalisk bakgrund	2
Del 2: Projektets bakgrund.....	4
Kompositionen.....	4
Projektets syften.....	6
Pilotstudie	7
Del 3: Planering.....	8
Val och bokning av gäster	8
Research.....	9
Del 4: Genomförande	10
Peter Asplund: Talad intervju	10
Peter Asplund: Musikalisk intervju.....	11
Torbjörn Gulz: Talad intervju.....	12
Torbjörn Gulz: Musikalisk intervju	13
Amanda Sedgwick: Talad intervju	14
Amanda Sedgwick: Musikalisk intervju	14
Karin Hammar: Talad intervju.....	15
Karin Hammar: Musikalisk intervju	16
Joakim Milder: Talad intervju	17
Joakim Milder: Musikalisk intervju	18
Del 5: Klippning, teknik och release	19
Del 6: Sammanfattande diskussion	21

Del 1: Musikalisk bakgrund

Jag växte upp i en musikerfamilj söder om Stockholm i en förort som heter Älvsjö. Min pappa är tubaist på Kungl. Operan i Stockholm och min mamma är trombonist i Stockholms Blåsarsymfoniker. Musiken var alltid närvarande i mitt hem och det var en självklarhet för mig att jag skulle spela ett instrument när jag fick chansen att prova. Det låg inte så mycket tankeverksamhet bakom beslutet: ”Spelar mina föräldrar så ska jag nog också göra det” – och så fick det bli. Jag valde trumpet, mest eftersom varken mamma eller pappa spelade det, och jobbade sedan på med det under tiden jag gick färdigt grundskolan. Mina föräldrar har berättat för mig att jag gjorde det tydligt att jag inte ville ha någon hjälp eller vägledning utan skulle klara mig på egen hand med den lärare jag blivit tilldelad. I efterhand har jag reflekterat över att det inte fanns ett uns av egentlig musikintresse bakom beslutet att spela trumpet. Jag gjorde det jag trodde förväntades av mig, nämligen att spela ett instrument, vilket jag fortsatte göra. Det blev mer av en identitetslösning för mig eftersom det var få som spelade instrument i klassen jag gick, framförallt när jag kom upp i högstadiet.

Framåt slutet av grundskolan var jag inte särskilt bra i skolan, inte duktig på sport och inte särskilt populär vilket gjorde trumpeten användbar då jag med hjälp av den kunde positionera mig gentemot mina klasskamrater. Jag hade börjat lyssna på musik, men inte direkt något jag kopplade till mitt trumpetspelande utan det var mycket svensk musik där de sjöng om hjärta och smärta. Musiken jag gillade och min trumpet var separerade, men det var inget jag reflekterade över då.

Det var dags att söka gymnasiet och jag kom in på Kulturama där Mats Holmqvist hade satt igång en storbandslinje. Vi fick spela storband, jazzensemble, ha teori- och gehörslära, brukspiano och jag fick en ny helt fantastisk trumpetlärare – Karl Olandersson. Det var en härlig tid där jag hittade musik jag faktiskt tyckte om som jag sedan spelade på mitt instrument – äntligen fanns kopplingen där. Jag började lyssna på Miles Davis, Chet Baker, Clifford Brown och massor av storbandsmusik – jag började älska jazzmusiken.

När jag gick på Kulturama trodde jag att jag redan kunde massor om jazz och trumpet, att jag hade bra grunder och bara behövde vägledning i hur jag skulle gå vidare. Sanningen kan jag se i efterhand var en helt annan. Jag *fick* mina grunder på Kulturama men eftersom jag såg det på ett annat sätt trodde jag att jag kommit längre än vad jag egentligen hade, vilket sedan följde mig långt in på studietid ända

till första året på musikhögskolan.

På musikhögskolan började jag få bättre självuppfattning och kunde se vad det var jag behövde jobba på. Jag förändrade frasering, sound och teknik till det bättre och började långsamt jobba mig uppåt till en högre nivå. Jag tror jag flög fram genom musikskolesystemet i Sverige in på musikhögskolan mycket på ren vilja och att jag så gärna ville vara en duktig trumpetare. Det hade varit nyttigt för mig att ha stannat upp mer och kanske väntat ett par år för att låta mitt trumpetspel komma ifatt min hjärna som redan var på musikhögskolan.

All de här tankarna ni nu fått ta del av var det som kom ifatt mig vintern 2012 när jag tog beslutet att göra ett uppehåll från musikhögskolan på obestämd tid. Helt olikt mig släppte jag allt och gick inte ens klart terminen, jag slutade på momangen. Jag led av mycket prestationsångest och motivationsproblem då jag kämpat på i många år med övning och trumpetspel. Vem gjorde jag det här för? Skolan? Jag gjorde det definitivt inte för att jag tyckte det var kul; jag hade inte vågat stanna upp och reflektera.

Många av de problem jag har med att spela musik har jag fortfarande kvar och det är något jag kommer jobba igenom men jag upplevde att uppehållet var ett första steg på vägen till att förlika mig med mitt musicerande. Jag började jobba på Operan som publikvärd och i biljettkassan och den uppskattning och värme jag fick från mina kollegor där var något helt nytt för mig. Det var otroligt att kliva in i ett sammanhang där jag var naturligt duktig på något, det var en ny upplevelse för mig. Senare började jag studera medie- och kommunikationsvetenskap (MKV) på Södertörns Högskola och även där hittade jag hem. Jag hade en fallenhet för MKV och också, till min förvåning, att studera ett ”vanligt” ämne på högskolenivå. Min uppfattning om att allt trumpetspel hade fördärvat mitt läshuvud var helt felaktig – snarare hade det hjälpt mig. Genom alla år med trumpeteten har jag lärt mig att vara systematisk, noggrann, kreativ och reflekterande vilket gick att direkt applicera på andra högskolestudier.

Jag visste att jag ville komma tillbaka och ta examen från musikhögskolan men det var svårt att se mig själv att gå tillbaka in i rollen som musiker och trumpetare. Jag började fundera på ett annat sätt att angripa ett examensarbete och använde mig av de kunskaper jag förvärvat mig på Södertörn.

Del 2: Projektets bakgrund

Det hela började med att jag läste en kurs i MKV där vi fick lära oss att intervjua människor i forskningssyfte, både individuellt och i grupper. Det här var något som jag varit intresserad av så jag gick in i det till 100 % för att bli en så skicklig intervjuare som möjligt. Dessutom lyssnade jag på podcasts (radioprogram som man laddar ner från internet), som ofta kunde ta formen av en intervju, vilket gjorde att en idé började gro hos mig. Tänk om jag kunde göra en intervjuiserie som examensarbete?

Men vad skulle den handla om och hur skulle jag få in musiken? Jag hade själv tänkt på personer inom jazzsverige som jag tyckte borde intervjuas i några av de podcasts jag redan lyssnade på, vilket gjorde att jag själv valde att fokusera på svenska jazzmusiker. Jag ville göra podcasten jag själv ville höra, djupintervjuer med musiker som inspirerat mig och som jag var nyfiken på.

Jag visste att examensarbetet skulle innehålla någon form av musik, så jag tänkte att jag och min intervjuperson kunde spela någon standardlåt tillsammans efter intervjun. När jag föreslog detta för min handledare, Sven Berggren, gillade han idén med intervjuerna men sa att jag måste ta mig an det konstnärliga gestaltandet på ett mer genomtänkt sätt. Det var lite för enkelt att bara ta en standardlåt, så jag började fundera på hur jag kunde lösa detta. Efter mycket grubblande fram och tillbaka kom idén till en komposition som jag kunde väva in i intervjuprogrammet.

Kompositionen

Min plan var att komponera något som var uppbyggt som en intervju, med frågor svar och diskussion, för att på så sätt väva in kompositionen i den talade intervjun. Idén var att en först skulle få lyssna på den talade intervjun och sedan, som en slags avslutning, få lyssna på kompositionen där jag och intervjupersonen spelar tillsammans. Förhoppningen var att en skulle kunna höra likhet (eller kanske skillnad) mellan den talade och den ”klingande” intervjun.

Det fanns också en produktionsmässig tanke bakom kompositionen; den skulle vara ett fast inslag i podcasten som min tilltänkta publik skulle kunna känna igen sig i varje vecka. Att höra olika musiker spela samma komposition och upptäcka hur just den musikern tar sig an musiken kan vara oerhört spännande, både för insatt jazzlyssnare och för någon som är helt obevandrad inom jazzmusiken.

När jag sedan började komponera var det rakt på sak, jag hörde en melodi i huvudet och byggde sedan kompositionen utefter den frasen med olika omvändningar och variationer.¹ Till en början var kompositionen mer avancerad än vad slutprodukten blev. Tanken var först att jag skulle ha ett antal fasta fraser som jag spelade och för att sedan låta informanten ”svara” på dessa helt fritt. Efter denna del skulle kompositionen luckras upp för mig och jag skulle kunna välja från ett ”bibliotek” av fraser, beroende på vad informanten spelade för något. Detta visade sig vara krångligt och jag fick inget flow i kompositionen när jag testade den, vilket gjorde att jag skalade av den och gjorde den rätt så enkel istället². I slutversionen gav jag också informanten ackordsanalys att spela utefter, något som jag hade hoppat över innan, men valde att ha med för att hålla ihop kompositionen. För att få hjälp med min komposition valde jag tillvalskursen ”Komposition – eget val”. Jag blev tilldelad Ann-Sofi Söderqvist som lärare och jag såg fram emot min första lektion med henne. På första lektionen hjälpte hon mig att notera om kompositionen så att det jag ville förmedla enklare skulle framkomma. Jag är nöjd med slutresultatet när det kommer till noteringen och det har förekommit få missförstånd när vi spelat.³

Om jag skulle beskriva musiken så skulle jag säga att den bygger på sekvenser och omvändningar. Jag spelar en enkel melodi som först är uppbyggd av sekventiella kvinter och kromatiska närmanden för att sedan varieras till kvarter och på andra sätt. Det är öppna, men mörka klanger av moll som till en början uppmanar informanten att spela ganska lugnt för att sedan röra sig mot kortare och mer intensiva inpass. Det som alltid följer med är det sekventiella, under kompositionens andra del flyttas fraser i små terser – vilket sedan speglar den ackordanalys informanten får spela över.

Jag och informanten spelar sedan unisont det första temat som presenterades, vilket knyter ihop kompositionens första och andra del. I den sista delen av kompositionen spelar jag och informanten helt fritt för att sedan avrunda gemensamt. Denna del brukar jag tänka på som en slags ”diskussion” där vi utgår

¹ Se Bilaga 1: kompositionsskiss

² Jag kommer återkomma till detta under rubriken Pilotstudie.

³ Se Bilaga 2: slutgiltig komposition

från det som spelats innan men sedan går vidare på olika stickspår för att se vart musiken tar oss.

Projektets syften

Mitt examensarbete har haft ett flertal olika syften. För det första har jag under en längre tid lyssnat på podcasts, vilket gjort mig sugen att producera en egen. Det tilltalade mig att göra hela produktionen själv; att hitta på ett koncept för att sedan genomföra alla steg själv kändes spännande. Det blir verkligen *min* produkt och något jag kan vara stolt över. För det andra ville jag sammanfläta de två högskoleutbildningar som jag gått. Eftersom jag står med foten i två fält, det akademiska och det konstnärliga, hoppas jag att kunna bidra med ett unikt perspektiv till båda fälten. Till sist fanns det en praktisk baktanke med projektet. Jag har inte övat/spelat nästan någonting under mitt uppehåll vilket hade gjort att det kändes tungt att gå tillbaka och försöka spela trumpet som jag gjorde innan. Det finns också två mer övergripande syften; ett mediekritiskt och ett konstnärligt. Det förstnämnda syftet ämnar till att skapa ett medialt utrymme jag upplever saknas i dagens medier i Sverige. Det finns viktiga saker som sägs och som tas för givet inom den lilla värld jazzsverige är men som aldrig lämnar den sfären. Jag upplever också att de tillfällen en jazzmusiker får möjlighet att uttala sig i traditionella medier så måste en i stor grad jobba utefter mediernas logik. En komprimeras och anpassas efter det format mediet har och det finns inget utrymme för utveckling av resonemang eller reflektion. Med det intervjuformat jag har valt för min podcast finns ingen sådan begränsning. Jag ville skapa en medial rumslighet där svenska jazzmusiker får prata till punkt om allt som rör deras liv som musiker och konstnärer. Det var en lucka som fanns i mediasverige som jag åtminstone försökt att fylla. Det andra syftet ämnar till att utforska relationen mellan talad röst och instrumental röst. När en lyssnat på en intervju på en dryg timme och sedan får höra intervjupersonen spela upplever i alla fall jag att man kan höra vissa likheter. Du kan höra hur röstmelodi och röstrytm ofta korrelerar med hur en musiker sedan fraserar, disponerar och rytmiserar musik. Att samla musikers egna tankar om musik, drivkrafter, inspiration, konstnärskap och frilansliv tillsammans med en del där de spelar relativt fritt på ett och samma ställe ger också möjlighet till reflektion kring dessa tankar och idéer om röst och musik.

Pilotstudie⁴

För att få erfarenhet och kunna testa mitt koncept ville jag genomföra en pilotstudie. Jag tog kontakt med min goda vän Daniel Angebrand och han ställde gärna upp på att vara försöksperson. Jag bestämde mig för att skriva en intervjuguide, en slags karta över vad intervjun ska handla om [Se bilaga 1]. Intervjuguiden är inget du behöver följa slaviskt utan bara ett slags hjälpmedel för att kunna orientera dig i intervjun.

Jag hade en tanke om att jag ville ställa relativt öppna frågor för att inte styra Daniel för mycket i vad han skulle svara. Jag ville att han skulle komma med egna exempel och att det skulle kännas spontant i hur han berättade det. Att våga vara tyst efter att Daniel hade sagt något upptäckte jag också kunde vara effektivt för att få mer utvecklade svar. Där grundade jag en tanke om att jag inte skulle behöva ställa särskilt många frågor, utan hela tiden utgå från det intervjupersonen sa för att komma in på de ämnen jag planerat att vi skulle prata om.

Det jag framförallt tog med mig från pilotstudien var hur jag skulle lägga upp den musikaliska delen av intervjun. Vid den tidpunkten var kompositionen fortfarande en skiss och mer avancerad än vad den slutgiltiga varianten sedan blev. Jag upplevde att det fanns ett grundläggande fel i hur min stämma var uppbyggd. Eftersom min stämma var noterad men fortfarande skulle bygga på en slags spontanitet fanns det en motsättning i min stämma som inte fungerade. Den del av kompositionen som skulle låta intervjupersonen visa sin röst blev alltför spretig och jag valde att ta bort min möjlighet att välja fritt vilken fras jag skulle spela. Min mer spontana instrumentala röst skulle istället visa sig i kompositionens sista del där vi spelade fritt tillsammans. Det gav mig mindre frihet och utrymme för mig visa min egen instrumentala röst, men eftersom jag talar/spelar på alla intervjuer finns det ändå material för att kunna analysera min talade och instrumentala röst.

⁴ Se Bilaga 3: Intervjuguide Pilotstudie

Del 3: Planering

Val och bokning av gäster

När jag skulle välja vilka musiker jag skulle intervjua fanns det, som jag nämnde tidigare⁵, några kriterier jag utgick från. För det första skulle det vara en person som på något sätt inspirerat mig musikaliskt. Det skulle också det vara en person som jag var nyfiken på, som jag ville veta mer om. Att intervjua någon jag redan visste allting om var inte intressant för mig, eftersom jag tror att en viss spontanitet i intervjuandet försvinner då. Vidare ville jag ha en viss bredd på gästerna när det kommer till vilket instrument de spelar. Hade jag valt helt utifrån mig själv så kanske det hade blivit alltför många trumpetare (av uppenbara skäl) vilket hade gjort att programmet hade blivit lite ensidigt. De gäster som jag till slut valde att intervjua blev trumpetaren Peter Asplund, pianisten Torbjörn Gulz, saxofonisten Amanda Sedgwick, trombonisten Karin Hammar och till sist saxofonisten Joakim Milder. Jag kommer nu förklara på vilket sätt dessa gäster möter de kriterier jag satt upp.

Peter Asplund har inspirerat mig ända sedan jag valde att satsa på trumpeteten. På otaliga inspelningar och konserter har hans kompromisslösa spel förbluffat och inspirerat mig, för att inte tala om alla de tillfällen jag fått sitta ner och prata med honom om musik och trumpet. Torbjörn Gulz träffade jag på musikhögskolan och han blev, och är fortfarande, en central person för mig när det gäller mina tankar om komposition och arrangering. Han gav mig verktyg för att kunna strukturera musik på ett sätt jag verkligen uppskattar; hans arrangeringslektioner var alltid en höjdpunkt. Amanda Sedgwick träffade jag när KMH Jazz Orchestra gästade Lidingö Jazzklubb. Hon spelade leadsaxofon och när hon spelade solo ramlade jag nästan av stolen. Jag ville visa upp mig och vad jag kunde, vilket i vanliga fall brukade leda till nervositet och press men den här gången var jag helt inne i musiken. Jag spelade ett solo över en blues och det märktes att Amanda gillade det jag spelade. Den känslan jag fick då ville jag tillbaka till vilket var anledning nog att välja Amanda som gäst. Karin Hammar har precis som Peter varit en person

⁵ Se sidan 4.

som inspirerat mig under en längre tid. Hennes energiska och öppna personlighet har alltid fått mig att spela bättre och med mer glädje de gånger vi träffats. Hon är dessutom en helt fantastisk trombonist som imponerar på mig varje gång jag hör henne spela. Joakim Milder träffade jag, precis som Torbjörn, när jag började musikhögskolan. Jag visste inte mycket om honom men blev snabbt varse all den kunskap han satt inne med när vi hade ensemblelektion. De utläggningar och tankar han hade om musik var sådant jag aldrig hört innan, vilket påverkade mitt sätt att tänka på musik.

Att boka gästerna var inga problem, alla var trevliga och lätta att stämma träff med vilket var skönt. Jag är i efterhand nöjd med mina val men det finns en del saker att anmärka på. De musiker jag intervjuat kommer från en ungefär samma generation och det är en rätt homogen skara människor. Jag kunde enkelt haft en bättre spridning i förhållande till allmän demografi, det vill säga yngre och äldre gäster samt gäster som bor utanför Stockholm. Planen är dock att podcasten ska fortsätta så detta är något jag kommer att förverkliga.

Research

Research inför intervjuerna gjorde jag för att jag skulle känna mig förberedd inför mitt möte med mina gäster. Jag ville ha en övergripande koll på vad mina gäster har gjort i sitt liv. Dels för att jag ville visa för mina gäster att jag respekterar dem men också för att jag skulle kunna styra intervjun lite om jag kände att jag tappade tråden. Den research jag gjorde var enkel; googlingar, wikisidor eller egna hemsidor. Utifrån den information jag sen hittade började jag utforma intervjuguider för varje intervjuperson. Skelettet för dessa intervjuguider är ungefär detsamma, jag ville prata om deras relation till musik och hur de ser på drivkrafter, inspiration, motivation, frilansliv och konstnärskap.⁶

Det var ämnen som jag själv funderat över och jag ville få mina gästers syn på det hela, förhoppningen var att mina egna perspektiv skulle klarna något. Varje intervjuguide var sedan strössladd med frågor anpassade efter den enskilde gästen utifrån den research jag gjort. Det gör att varje intervju följer ungefär samma form men ändå utgår ifrån varje intervjupersons egna liv och erfarenheter. Jag ville att en

⁶ Se bilagor

som lyssnare skulle kunna känna igen formen så att varje avsnitt känns bekant, men ändå nytt. Risken är att podcasten blir enformigt, men genom att utgå från varje persons livserfarenheter tror jag att varje avsnitt får en egen karaktär.

Del 4: Genomförande

Peter Asplund: Talad intervju⁷

Eftersom intervjun med Peter var min första var jag nervös när jag åkte dit. Jag var mån om att det skulle bli bra och det var många orosmoment från min sida. Hur skulle tekniken fungera? Har jag valt ett bra rum? Hur ska det gå när vi ska spela, jag är ju i så dålig form?

Intervjun skulle äga rum på Musikhögskolan och jag hade bokat lokalen ”Kuben”, vilket visade sig vara ett stort misstag. Lokalen var inte alls så isolerad som jag först väntat mig och jag var tvungen att boka en annan lokal. Det blev ett luftigt rum i folkmusikkorridoren där det var ganska tyst runt omkring. När jag hade hälsat på Peter och pratat lite med honom var jag inte nervös längre heller utan allting kändes okej. Peter hade inga som helst problem att prata utifrån den form som jag hade tänkt till intervjun och det verkade som formuleringarna bara flög ur munnen på honom.

Framförallt var det två resonemang som Peter hade som fastnade hos mig: att det är musiken som vi spelar för, inget annat och att olika sound har olika färger. Det förstnämnda genomsyrar verkligen hela Peters personlighet, han ger alltid allt när han spelar och inte för att han vill visa upp sig utan för att musiken kräver det. Det ska inte spela någon roll om du står i ett övningsrum eller om du står på Carnegie Hall – musiken är ändå lika närvarande hela tiden och ska visas respekt.

Resonemanget kring sound och färger var något som än mer speglar hur Peter tänker kring sound och personlighet i musiken. Han berättade att han såg Miles Davis sound som blått, Louis Armstrong och Clifford Brown som röda/varma och Kenny Wheeler som vit. Det illustrerar på ett bra sätt hur musiken och sounden ”känns” samt är ett effektivt sätt att sätta ord på hur musik låter.

Överlag är jag mycket nöjd med intervjun med Peter, jag höll lite lätt i taktpinnen

⁷ Se Bilaga 4: Intervjuguide Peter Asplund

för att styra intervjun men han levererade verkligen massor av fina insikter om sig själv och de ämnen jag valt att intervjun skulle handla om. Jag hade bestämt mig innan för att försöka låta Peter prata så mycket som möjligt, vilket innebar att jag var tyst under perioder av intervjun. Det hade varit intressant att se vilket håll intervjun hade tagit om jag hade brutit in lite mer eller ifrågasatt vissa saker. Att bryta formen då och då hade nog varit nyttigt både för mig som intervjuare och för samtalet.

Peter Asplund: Musikalisk intervju⁸

Känslan jag hade när vi skulle börja spela var väldigt lugn och samlad. Jag tror det alltid kommer kännas väldigt avslappnat om en sitter och pratar under en längre tid och sedan ska spela något. Jag försökte släppa all prestige och tyckte att det skulle vara skönt att låta musiken ta över rummet. Jag tyckte inspelningen blev fin och att kompositionen fungerade som jag hade tänkt mig.

När det kommer till sambandet mellan talad och instrumental röst finns det en rad saker att nämna. Om man lyssnar på de två första ”svar” han spelar så hänger de ihop, men relaterar inte så mycket till det jag spelade - vilket också speglar det samtal vi hade innan. Inte så mycket i form av ton och rytm utan snarare hur de olika samtalen struktureras; Peter hade en egen linje i vårt talade samtal och etablerade även en i vårt musikaliska samtal. Om en lyssnar hur jag spelar den ”första” frågan kan jag också höra likheter med hur jag hanterade den talade intervjun. Jag minns att jag ville verka säker när jag spelade den första ”frågan” men jag kan ana ett mått av osäkerhet och stress i hur jag fraserar. Det är lite forcerat och liknar det sätt jag ställer de första frågorna till Peter i den talade intervjun. Där ville jag också verka säker eftersom jag var orolig för hur Peter skulle ta sig an intervjuformen. Jag upplevde att vi både släppte våra respektive spår först vid den sista delen av kompositionen, den så kallade ”diskussionen” där vi improviserar helt fritt. Han plockade upp saker jag spelade och vice versa samt att vi lyckades mötas ”på mitten” ett par gånger vilket gjorde att det kändes som ett samtal. Den spontanitet som väcktes i mig under den delen påminner också om hur jag en bit in i den talade intervjun blev avslappnad och kunde spinna vidare på saker Peter sagt. En sista likhet mellan den talade och musikaliska intervjun var att

⁸ Se de sista fem minuterna i avsnitt # 1 Peter Asplund

jag aldrig direkt utmanade honom; det hade varit spännande att höra hur han reagerade på ett mer avvikande musikaliskt inpass.

Torbjörn Gulz: Talad intervju⁹

Intervjun med Peter hade gått bra, vilket gjorde att jag kände mig trygg i rollen som intervjuare inför mötet med Torbjörn. Jag önskar att jag hade behållit samma ödmjukhet som jag hade inför den första intervjun då det visade att det här samtalet skulle bli annorlunda.

Till att börja med hade jag bokat ett rum som var lyhört och vi hade i rummet bredvid sällskap av en mycket repetitiv flöjtist. Det ledde till en del störande bakgrundsljud som kom med i intervjun. Intervjun blev ändå okej att lyssna på men jag upplever att det hade adderade en slags stress till både mig och Torbjörn.

Vidare borde jag varit mer förberedd inför att olika personer öppnar upp av olika typer av frågor. Som jag nämnde innan var skelettet till intervjuerna ungefär detsamma, men att varje intervjuguide var anpassad efter den person jag skulle intervjua. Torbjörn var mer intresserad av att prata om mer tematiska och filosofiska frågor kring musik än om sig själv och sin ”musikaliska uppväxt” vilket gjorde att det blev ett par intressanta nedslag men också en del transportsträckor. Jag hade helt kunnat lämna min utstakade form och varit mer lyhörd, kanske till och med frågat honom vad han ville prata om innan vi började spela in.

En de mest spännande saker som framkom i vårt samtal var hur Torbjörn uttryckte ett motstånd mot det eviga mantrat att ”musik ska vara kul”. Han anser att det ligger på en högre mer intellektuell nivå än att det bara är ”kul”, vilket jag delvis kan hålla med om. En vill oftast uppnå något mer än att bara ha kul, det måste finnas ett mer övergripande syfte med musiken för att det ska bli meningsfullt. En annan intressant tanke Torbjörn hade var hur en bör jobba mer över institutionsgränserna inom hans huvudområde, musikteori. Det är något jag verkligen hoppas kan bli verklighet och kan komma att lyfta musikteoriämnet till en ny nivå.

⁹ Se Bilaga 5: Intervjuguide Torbjörn Gulz

Torbjörn Gulz: Musikalisk intervju¹⁰

Omständigheterna kring när vi skulle spela blev ganska stressade eftersom det var en övningssugen valthornist i rummet bredvid som nätt och jämnt kunde tänka sig vänta fem minuter innan han kunde fortsätta öva. Det gjorde i och för sig att jag inte hade tid att tänka så mycket. Jag tycker det blev ett fint stycke musik då kompositionen fick sig ett litet lyft genom att ha ett ackordinstrument med sig. Torbjörn harmoniserade fint mina melodier och struntade också lite i mina instruktioner vilket bara var kul. Jag ser det som ett gott tecken när en musiker får egna impulser och bara kör, det brukar oftast tyda på en lust att spela vilket bara är bra.

I den talade intervjun hade Torbjörn friheten att inte svara så utförligt på de inledande frågorna. Jag var tvungen att känna mig fram för att veta hur jag skulle fortskrida, och gick därför ofta vidare när han svarat på min fråga. I den musikaliska intervjun upplevde jag att Torbjörn var mer uppriktig med vad han vill ”prata” (läs spela) och berätta om. Jag upplevde att han ville följa mina instruktioner till en viss grad men att han sedan spelade det han tyckte passade istället. Han kanske tog ett fragment eller en ton som jag avslutade på och byggde vidare därifrån. På samma sätt som Torbjörn pratade runt mina frågor i den talade intervjun så spelade han runt min komposition; han gjorde om den så att den åtminstone blev lite som han ville ha den. Jag upplevde att han i den musikaliska intervjun fick kommunicera det han ville i högre grad än i den talade, där en bara fragmentariskt kan ana det. Min egen röst (talad och instrumental) skilde sig mellan den talade och den musikaliska intervjun. Genom Torbjörns mer ärliga förhållningssätt till den musikaliska intervjun nådde vi till en plats dit vi aldrig kom med den talade. Jag förstod honom bättre och använde intuition istället för uttänkta vägar och banor. Det var som om att jag där och då förstod precis vad Torbjörn hade velat prata om i den talade intervjun men att vi nu talade genom våra instrument, och till en högre grad förstod varandra. Här gjorde sig min dåliga form sig påmind med några mindre smickrande toner men som helhet tyckte jag låten blev väldigt fin.

¹⁰ Se de sista fem minuterna i avsnitt # 3 Torbjörn Gulz

Amanda Sedgwick: Talad intervju¹¹

På grund av samordningsproblem var jag tvungen att lägga Torbjörn och Amandas intervju på samma dag vilket såklart inte var optimalt. Det påverkade nog min förmåga att var uppmärksam under intervjun, men jag kämpade på för att göra intervjun så bra möjligt. Här hade jag lyckats boka en lugn lokal i samma korridor där jag intervjuade Peter så de förutsättningarna var mycket bättre.

Till en början var intervjun ganska långsam, jag upplevde att jag hade svårt att nå fram till Amanda. Min intervjuteknik bygger på öppna frågor vilket innebär att jag ser hur intervjupersonen tolkar frågan för att samtalet ska bli mer organiskt. Den här tekniken fungerade inte så bra på Amanda då hon responderade bättre på mer traditionella intervjufrågor, det vill säga mer specifika och raka frågor. Eftersom jag ännu inte är en fullfjädrad intervjuare utan fortfarande lär mig var det svårt för mig att anpassa mig efter situationen, men intervjun blev ändå intressant och bra tycker jag.

Framförallt glimmade intervjun till när Amanda pratade om hennes tid som saxofonlärare i USA. Det visade sig att hon skulle undervisa i klassisk saxofon istället för jazzsaxofon och hon försökte desperat hålla masken för att inte tappa ansiktet. En otroligt kul anekdot och efter det släppte det lite och hon responderade bättre på mina frågor. Jag tyckte också att jag lyckades med konststycket att pressa Amanda lite för att få mer insiktsfulla svar på frågor hon inte kunde svara spontant på. Med att pressa menar jag inte tvinga fram ett svar utan att försöka få intervjupersonen att tänka efter, jag vill inte vara påträngande eller forcerande utan bara leda intervjupersonen.

Amanda Sedgwick: Musikalisk intervju¹²

Amanda var den första jag intervjuade ”musikaliskt” som verkligen plockade upp just de melodier som jag presenterade. Hon stirrade sig inte blind på ackordanalys utan spelade naturliga fortsättningar på mina ”frågor”. Hon tolkade uppgiften ganska specifikt till skillnad från mina två andra gäster och hon gick in för att just svara direkt på mina ”frågor”. Det korrelerar också med hur jag upplevde att hon

¹¹ Se Bilaga 6: Intervjuguide Amanda Sedgwick

¹² Se de sista fem minuterna i avsnitt # 4 Amanda Sedgwick

gav mer utförliga svar på specifika än öppna frågor i den talade intervjun. När det kom till den fria improvisationen upplevde jag att jag tappade bort mig lite – här tog Amanda över och visade tydligt sin ståndpunkt men jag låste mig och var oförmögen att plocka upp det hon spelade. Vi möttes på ett par ställen i form av unisona toner, vilket verkligen får en att reagera när en lyssnar på det. Vi möttes på lite liknande sätt i den talade intervjun, vi lyckades ibland hitta träffsäkra beröringspunkter som vi båda kunde relatera till. Sedan gav hon mig lite utrymme att spela helt själv vilket jag också blev rätt ställd av, men hanterade okej för att sedan mötas i en lång ton som fick avsluta improvisationen. Det påminner om när jag under intervjun efter en stund av tystnad påbörjade ett resonemang som sedan inte ledde någonstans. Jag blev tagen på sängen av den plötsliga tystnaden och kände mig tvungen att fylla ut den med något. Värt att nämnas är ju att jag var trött efter två långa intervjuer och varken min spelmässiga eller psykiska ork inte var på topp, vilket säkerligen påverkade hur jag spelade tillsammans med Amanda. Både den talade och den musikaliska intervjun lär ha sett annorlunda ut om jag var piggare.

Karin Hammar: Talad intervju¹³

Det var ett par veckors uppehåll mellan de tre första intervjuerna och intervjun med Karin, vilket jag tror var gynnsamt. Jag hade fått distans till de misstag jag tyckte jag hade gjort och lärt mig av dem, vilket gjorde att jag kände mig lugn inför intervjun. Jag fick komma till Karins övningslokal på söder i Stockholm som i förhållande till Musikhögskolan var en lugn miljö, vilket var ett stort plus. Förutsättningarna för intervjun var optimala och jag och Karin hade en bra spelplan att mötas på.

Jag kände mig också mer trygg i det format jag själv hade utformat vilket gjorde att inledningen kändes mindre stel än de tidigare intervjuerna. Istället för att be Karin att berätta lite kort vem hon är och vad hon gör så började jag kort och gott med ”Hur mår du?” – vilket slog väl ut. Vi pratade lite om det som händer nu för att sedan glida över till uppväxt och så vidare. Karin var öppen och kom med flera egna trådar och exempel att prata om så det var bara för mig att åka med.

¹³ Se Bilaga 7: Intervjuguide Karin Hammar

Det fanns också möjlighet för mig att prata lite om de problem som jag haft, då Karin hade upplevt liknande saker vilket gjorde att vi möttes på en ny nivå. Jag kunde verkligen känna igen mig i de saker hon pratade om och hon kom med insiktsfulla och fina resonemang kring de tankar jag hade. Framförallt hennes tanke om hur en kan göra prestation i musik till ett slags mått för hur en mår var verkligen spot on. Det var något jag sökt hos de jag tidigare intervjuat men Karin var den första som hade upplevt det på samma sätt som jag. Karins tips om att våga ta hjälp hos experter när det kommer till prestationsångest och scenskräck var också värdefulla tankar som inte hade tagits upp i tidigare intervjuer. Framförallt var Karin inte främmande för att bjuda på sig själv och ge 100 % för att intervjun skulle bli kul och intressant för lyssnarna, vilket jag verkligen uppskattade. Vi hade väldigt kul under intervjun också vilket jag tror märks.

Karin Hammar: Musikalisk intervju¹⁴

På samma sätt som jag och Karin verkligen klickade i den talade intervjun upplevde jag samma klick när vi spelade. Hon spelade naturliga fortsättningar på de musikaliska frågor jag ställde och vi tog, lyssnande och utmanade varandra i den musikaliska diskussionen på slutet. Det var också fint hur det tonala material som jag presenterade i början återkom i slutbiten på kompositionen. Jag upplever att man kan höra att vi kommer överens väl musikaliskt på samma sätt som vi hittade gemensamma beröringspunkter i den talade intervjun. Karins raka personlighet kom fram tydligt i henne spel, ingen tvekan samtidigt som hon rörde sig i samma tonala värld som jag. I den här musikaliska intervjun upplevde jag att min egen röst var mer avslappnad och mindre forcerad än tidigare. Jag håller mig lite i bakgrunden gentemot det Karin spelar men smälter in på ett fint sätt eftersom vi snabbt lyckades mötas musikaliskt. Jag tror att eftersom Karin var den första gästen som verkligen kunde sätta sig in i de problem som jag haft fanns det en god grund för att kunna mötas musikaliskt. Ett av de musikaliska samtal som jag är absolut mest nöjd med, det blev väldigt fint tycker jag.

¹⁴ Se de sista fem minuterna i avsnitt # 2 Karin Hammar

Joakim Milder: Talad intervju¹⁵

Intervjun med Joakim var den jag genomförde sist, det var svårt att boka en tid men jag är också glad att det blev den sista intervjun i projektet. Under arbetets gång har jag blivit en skickligare intervjuare och även kommit i bättre trumpetform vilket gjorde att jag kände mig tryggare än någonsin. Förutsättningarna för intervjun var till en början bra, vi hade ett bra och lugnt rum samt gott om tid men tiden rann iväg fort. Jag var tvungen att runda av intervjun ganska abrupt för att vi skulle hinna med att spela också, vilket gjorde att jag inte riktigt lyckades knyta ihop säcken. Vi hade nog behövt två hela timmar bara för den talade intervjun, vilket var hela den tid som vi hade avsatt för tillfället. Framförallt var det Joakims berättelse om sin musikaliska bana som fick kortas av lite för att vi skulle få plats med de mer tematiska frågorna.

Joakim berättade om något han anser centralt inom improvisationsmusiken; hur nära en musikalisk tanke ligger det slutresultat som kommer ur instrumentet en spelar. Joakim menar att om en kan minimera det glapp som finns har vi också större möjligheter att spela det som just nu behöver spelas. Om en ser musik som kommunikation, ett samtal, så är det ju orimligt att planera vad en ska säga/spela långt i förväg eftersom du omöjligt kan veta exakt hur den situationen kommer att te sig. Det skulle uppfattas märkligt om en gjorde det i ett talat samtal, för att inte tala om en intervju. En annan intressant tanke Joakim, som dessutom var en relativt ny insikt för honom själv, var hur vi egentligen är helt oförmögna att bedöma vår egen insats i musikaliska sammanhang. Fokuset på jaget när en lyssnar på musik förtar möjligheten att ta in helheten.

Jag är nöjd med intervjun men tyckte det var synd att vi inte hade tid att riktigt slutföra den. Det blev ändå den längsta intervjun jag genomförde utan att det på något sätt kändes krystat. Joakim bjöd på sig själv och var öppen i sina svar, vilket gjorde intervjun rolig på sina ställen som i sin tur är bra ur ett allmänt lyssnarperspektiv. Dock var de mer djupa resonemangen också närvarande vilket gav intervjun en bra balans.

¹⁵ Se Bilaga 8: Intervjuguide Joakim Milder

Joakim Milder: Musikalisk intervju¹⁶

Den musikaliska intervjun med Joakim var precis som den talade den längsta av de fem jag genomförde. Joakim utmanade mig och dröjde kvar i instanser där jag med andra musiker hade avrundat musiken. Joakim tog sig an det tonala materialet mer fritt än de som spelat tidigare och använde sig otroligt skickligt av tematik. saker han presenterade i början av intervjun återkom även i det senare skedet vilket verkligen gav versionen mer tyngd. Musiken flöt emellan mer atonala och nästan sakrala partier vilket förstärkte kontraster, det vackra blev ännu vackrare eftersom det föregicks av något helt annat.

En annan observation jag gjort efter min och Joakims spelsession är hur uttröttande det kan vara att ha ett långt talat samtal om musik men sedan hur lustfyllt och lätt det känns att gå in i en spelsituation. En är så trött på att höra sin egen talade röst och vill bara in i någon helt annan värld. Det är också något med duo-sättningen som känns förutsättningslöst för mig, precis som i ett talat samtal mellan två personer. Det finns ingen prestige eller prestation, det är bara musiken en ska möta tillsammans.

Jag kände mig trots tekniska begränsningar gränslös att spela det jag kände just då, vilket jag upplevde oerhört befriande. Joakim kompletterade mig bra just där och då; han plockade upp de fragmentariska fraser jag presenterade och spelade en fortsättning eller det som saknades i det jag spelade. Att bli uppbackad och kompletterad på det sättet är något jag sällan har upplevt. Min egen röst reflekterade också min del i den talade intervjun där jag vågade låta saker ta tid. Det fanns ingen stress att inte prestera något jag förväntade av mig själv utan jag upplevde att det jag spelade lät bra, i stunden. Joakims tankar kan ha färgat av sig på mig eller åtminstone lagt grund för spelsituationen som uppstod. Det kändes som en perfekt avslutning på projektet, det var skönt att gå ut ur det med en positiv känsla.

¹⁶ Se de sista fem minuterna i avsnitt # 5 Joakim Milder

Del 5: Klippning, teknik och release

Jag väntade ganska länge med att klippa avsnitten då jag kände att det till en början var bra att få lite distans. Dels var jag ovan att höra min egen röst inspelad och dels vill jag bryta en ovana jag haft där jag lyssnar på inspelningar av mitt trumpetspel direkt efter inspelning.

Jag har valt att i så stor utsträckning det går behålla samtalet precis som det var, även efter klippning. Jag ville att samtalet lyssnarna fick höra skulle vara så likt det jag och min gäst hade. Det jag har klippt bort är om vi pratar mer omkring intervjun som sådan, om det är något särskilt jag är ute efter med en fråga eller om intervjupersonen vill ta om ett resonemang och så vidare. Även en del utfyllnadsord från min sida har jag klippt bort eftersom jag upplevde att de störde helhetsintrycket och saktade ner samtalet. Det är väl också någon slags upphöjande av mig själv då det framställer mig som mer kvicktänkt, men eftersom jag klippte allt själv kunde jag inte låta bli att göra det.

Eftersom jag ville göra slutprodukten mer lyssnarvänlig valde jag att lägga in så kallade ”prator” i början och i slutet av avsnitten. Jag ville ge kontext till lyssnarna och ha en chans att presentera gästen innan hen slängdes in i samtalet. Det var också ett sätt att presentera konceptet med talad kontra musikalisk intervju. Att göra prator var utmanade till en början då det var svårt att på ett konkret och enkelt sätt kommunicera det jag ville utan att det lät krystat eller för inövat. Efter ett par avsnitt kunde jag förhålla mig fritt till manus och det lät mindre krystat. Jag behärskar inte ”pratorna” fullt ut rent stilmässigt men de fungerar ändå väl för det syfte jag har.

För att varje avsnitt skulle få en unik touch frågade jag varje gäst om det var ok att lägga in en snutt av någon av deras inspelningar som en slags vinjett till avsnittet. Av den lite längre snutt som fungerade som vinjett klippte jag sedan ut en kortare bit som fick bli en bumper, det vill säga det jag spelar upp mellan pratorna för att gör en tydlig skillnad mellan intro, mitt och avslut. En idé som jag tyckte funkade bra i praktiken och som jag tror uppskattades av lyssnarna.

När det kommer till podcastens namn funderade jag mycket fram och tillbaka. Det fanns många förslag men efter mycket om och men blev det Fermat som podcasten fick heta. Dels för att det är en musikterm, dels för att det inte fanns något annat liknande som hette så och dels för att ordet fermats betydelse passar bra ihop med hur podcasten ser ut. Precis som en fermat i musik stannar upp alla spelande så

ville jag att podcasten Fermat skulle vara ett medialt rum där det fanns utrymme för svenska jazzmusiker att uttala sig.

När det kom till att fixa en teknisk lösning för att göra podcasten tillgänglig på internet var jag ute lite sent, så det blev stressigt när jag väl skulle lösa det. Hade jag fixat det i ett tidigare skede så hade jag kunnat göra allting kring podcasten mycket bättre – en mer välarbetad hemsida, en egen podcast-logo och så vidare. Nu blev allting väldigt basic och ad hoc men ändå fullt funktionellt. Hade jag börjat jobba på det tidigare så hade helhetsintrycket av produkten varit bättre men tidspress och annat kom i vägen.

Jag bestämde mig för att släppa en intervju i veckan för att försöka bygga upp någon slags vana hos mina tilltänkta lyssnare – varje onsdagsmorgon skulle det finnas ett nytt avsnitt. Så om en gillade det en hörde kunde en veta exakt när nästa avsnitt skulle komma. Det var också viktigt för mig att det skulle gå att lyssna på podcasten på så många ställen som möjligt, just för att göra det enkelt för den som lyssnar. Podcasten går att lyssna på i iTunes, i annan valfri podcast-app, på min hemsida och på Youtube. Jag tror det gjorde att många kunde tänka sig att provlyssna i alla fall, för att se vad det var för något.

Jag marknadsförde podcasten smalt, på Facebook, på Instagram och på Twitter för att se hur den blev mottagen. Jag kände ingen drivkraft att leta upp andra potentiella platser att synas på, vilket kan ses som lite motsägelsefullt. Jag hävdar i början av denna reflektion att jag vill skapa en plattform för att svenska jazzmusiker ska kunna höras på ett annat sätt, vilket då också implicerar att jag vill ha en så stor spridning som möjligt. Det beror nog på att själva produktionen tog mycket kraft utav mig. När avsnitten var färdigklippta och det var dags för lansering hade jag inte kapacitet att genomföra det så utförligt som det borde varit, men det är något jag hoppas kunna ändra på med en nylansering av podcasten i höst.

Jag uppskattar att podcasten idag har ett hundratal lyssnare som laddar ner och lyssnar varje vecka vilket jag är rätt nöjd med. Ämnet är smalt, jag är nybörjare som podcastmakare och ljudkvalitén är inte den bästa alla gånger. Det är tillräckligt många för att jag ska kunna motivera mig själv att återgå till att göra podcasten senare i år, då jag nu måste prioritera andra saker i mitt liv.

Del 6: Sammanfattande diskussion

Under min två år långa paus från musiken kunde jag finna musikalisk glädje i att spela för mig själv. Det fanns ingen utomstående press utan jag spelade det jag kände för och kunde ta mig an mindre projekt som jag hade för mig själv. Det kunde vara att öva a capella eller utforska pentatonik men jag kunde göra det i min egen takt utan någon omvärld som stod och knackade på dörren utanför med spelningar eller uppgifter som var tvungna att göras.

Med det sagt så tappade jag mycket fysisk form på trumpeteten vilket var frustrerande när jag skulle försöka ta mig tillbaka i form. Förkylningar och liknande sjukdomar kunde sätta stopp för veckors framsteg och jag var nästan tvungen att börja om på ruta ett, vilket var oerhört jobbigt när en till slut byggt upp någon form av rutin. När det stod klart att jag skulle tillbaka till musikhögskolan var det med viss bävan jag tog mig an projektet att försöka komma i ordentlig form igen. Att under nästan hela mitt unga vuxna liv gjort framsteg på trumpeteten för att sedan märka att mycket var borta gjorde mig inte direkt motiverad till att komma igång igen.

Jag hade under de här två åren ställt mig ganska långt utanför musikhögskolan för att få lite distans till allt, det var för infekterat för mig för att jag skulle vilja fortsätta vara en del av skolan under mitt uppehåll. Det ligger helt hos mig själv och inget jag beskyller skolan eller någon annan för utan det var något jag var tvungen att göra för att kunna vara den jag är idag. Som jag nämnde i början av den här reflektionen kändes det avlägset att försöka sätta ihop ett band och göra en konsert och/eller inspelning just eftersom jag hade distanserat mig så mycket från skolan. Att dyka upp som en slags gubben i lådan-figur är inte riktigt min grej och den alternativa lösningen jag hittade känns i efterhand helt rätt.

Podcasten fick mig att börja arbeta kreativt med musiken på ett helt annat sätt än jag gjort innan. Att få komponera något utan att känna att det behövde förändra världen och att få gå igenom den processen att testa en komposition för att sedan alterera den var något jag aldrig gjort tidigare. Att jag valde kursen ”Komposition – eget val” med Ann-Sofi Söderqvist var också en riktig lyckträff då hon gav mig lite självförtroende kring mig och min egen musik. Hon hade ett kritiskt öga och ögnade igenom kompositionen på ett ärligt sätt men aldrig dömande utan bara med en vilja att förhöja det jag hade skrivit. När jag väl väljer att fortsätta med podcasten så känner jag en stor skaparlust kring just det här momentet - kan jag

utveckla konceptet ännu mer utan att förta essensen av idén? En idé som hade prövat konceptet om talad kontra musikalisk intervju i större utsträckning hade varit att spela upp den musikaliska intervjun både i början och i slutet. Då hade en än mer gett möjligheter för den tilltänkta lyssnaren att reflektera kring det koncept jag presenterat. Fermat har också gett mig ett forum att musicera på ett sätt som jag upplever som förutsättningslöst. Jag var aldrig nervös när jag spelade och skämdes aldrig för de upplevda misstagen jag gjorde. Jag kände mig alltid bekväm med att visa upp det jag gjort, vilket innebär att jag känner mig prestigelös inför musiken. Det var flertalet gånger som jag ”kixade” toner som jag innan hade mått dåligt över, men nu inte alls brydde mig om. De var en del av musiken och jag såg till helheten istället för enskilda insatser.

Min egen röst i de talade intervjuerna kontra de musikaliska intervjuerna har jag också en del att säga om. När det kommer till förberedelse i intervjun och i musiken fungerar jag lite på samma sätt när jag pratar och när jag spelar. Tillfällen när jag talar oförberett kan nog upplevas som lite upphackade när jag inte helt och hållet bestämt vad jag ska säga. Jag har en formulering i mig men jag kan inte få fram den på ett flytande sätt, det kan bli fragmentariskt. På samma sätt kan jag spela när jag är oförberedd. Istället för att gå på intuition eller det jag hör i stunden kan jag försöka spela något jag inte riktigt vet vad det ska bli. Det kan bli upphackat eller otydligt, men ibland också spännande. Att höra mig själv söka efter ”orden” i musiken speglar ändå rätt väl hur jag talar i vissa situationer. När jag i en talad situation söker orden kan det bli en genomtänkt och välformulerad tanke i slutet, även om själva talet är fragmentarisk. Har jag däremot förberett mig väl inför ett tillfälle där jag talar eller spelar finns det större möjlighet för mer flow i utläggningarna, men också risk för stelhet. Jag kan däremot känna samma press i talade situationer som är offentliga som jag gjorde när jag musicerade innan mitt uppehåll; pulsen höjs och jag låter mer osäker eller forcerad. Det är en problematik som jag har svårt att bli av med, men när det kommer till talade situationer upplever jag större möjlighet till förbättring. Ju mer jag förbereder mig för att tala och övar på det jag ska säga desto mindre nervös blir jag. Tvärtom är det på instrumentet där jag kan bli mer nervös om jag lägger mer tid på förberedelser. Jag upplever också när jag improviserar att jag ”hör” musiken i ett lägre register än vad jag egentligen spelar. Till exempel känner jag mig mer bekväm med att spela på flygelhorn än på trumpet och jag känner att jag är mer ett med det instrumentet. Jag tror att det är för att det ligger närmare min egen röst, men kan bero på andra saker

också. Genom att förlika mig med min talade röst efter timmar av podcastklippning tror jag också att jag kommit närmare en förlikning med min instrumentala röst. Mitt trumpetsound är inte riktigt där jag vill ha det, men det beror nog mer på min fysiska trumpetform än något annat.

Projektet har motiverat mig att fortsätta spela även efter examen på musikhögskolan och även om jag inte i någon stor utsträckning kommer att verka som musiker hoppas jag att kunna berika musiklivet på mitt eget sätt. Som Karin Hammar och jag pratade om känner jag nu att jag kan vara flera saker samtidigt istället för bara en; jag kan vara trumpetare, musiker, student eller foajéansvarig på Operan – inget utesluter det andra. Genom att skapa ett forum för intellektuella samtal om musik, ett medialt rum för jazzmusiker att få breda ut sig och att fortsätta utforska sambandet mellan röst och instrument känner jag mig inspirerad. Med podcasten hoppas jag kunna ge något tillbaka efter de år som jag fått ta del av alla fantastiska resurser som funnits på de skolor jag gått på – jag hoppas att ni lyssnar nästa gång ett avsnitt dyker upp i feeden.